

Niina Oisalo

Tähdet palaavat aina

tähtisadetikku paloi kituliaasti, räiskähti ja kuoli

istuin keittiön pöydän äärellä, taikinakulho sylissä, retiisit kypsyivät puutarhassa,

jänispaisti kihisi uunissa, veri ohimoillani

en voinut vielä luovuttaa

olihan uusivuosi

huulet kaipasivat painomustetta ja lämmintä ihoa

pelkäsin että kaikki laukeaa käsiin

ennen kuin juhlat ovat ohi

koska tulet takaisin?

hän vain jatkoi kiipeämistä, ikkunanpuitteet narisivat mennessään

yö eteni, lehdet käpertyivät ja kuut valaisivat

palataan vähän taaksepäin

kaksi vuotta olimme läheisiä

Tähtäpä ja minä

rakastimme yhtä paljon

ehkä Ranskassa

tai keskellä tarinaa

esitimme kahta roolia

– ja rakastuin siihen hahmoon

sitten tapahtui jotain peruuttamatonta, ja jäimme vangeiksi

ne olivat odottaneet jo kauan

että henkemme vaihtuisivat

sinä ottaisit minun kehoni

minun rintani

minun valoni

Let's play a game together and be naughty in my pleasureland,

hän sanoi

lumiset katot, anna tarinan levätä hetken

jos tekisin edes, anna lumisten kattojen tulla yli

tekisin edes puoli asiaa yhtä aikaa, savupiiput ja lumiset katot

runo oli jo valmis, kun astuit ovesta, hymyilit, yli lumisten kattojen

kirjoitin vielä joitain sanoja vihkoon, turhia, seikkaperäisiä, tuijotin ikkunaa, en lumisia kattoja

ei täältä niin vain pääse pois, ilman hevoskyytiä,

helmenvalkeita hiuksia hämärässä huoneessa

"Kerro elämäsi omin sanoin", hän sanoi, nojautui läpi seinässä olevan reiän

tytön villapaidassa kulmikkaita hirvaanpäitä, kun hän tanssi

kun hän oli välissämme henkeni pysähtyi

en halunnut liikaa ihmisiä kuvaan, mutta siinä he olivat – hieman harottaen,

selittämättä

tanssi minun kanssani, kietoudu tätä tietä,

ajattele minua, katso minua,

Saanko tulla lähemmäs?

Missä sinä asut?

jänis katsoo meitä lasin takana

hengitän pimeää pimeää, pimeää

tiheää pimeän kieltä

metsässä kyyhky lentää kivelle ja on hiljaista, mustaa ja sileää

kauriin jalat katoavat verhoon, me putoamme mehiläisten onkaloon